

WIADOMOŚCI BANKU POLSKIEGO

(Drukowane jako rękopis).

Rok II.

WARSZAWA, DNIA 14 LISTOPADA 1925 R.

Nr. 21.

TREŚĆ:

Unieważnione akcje Banku Polskiego	str. 191	Nieprzyjmowanie do inkasa dokumentów wystawionych	str. 193
Księgowanie dodatkowych opłat od zdyskontowanych dewiz	" 191	w żargonie żydowskim	" 193
Inkaso za pośrednictwem innych Oddziałów zaprotestowa- nych weksli własnych	" 192	Liczenie prowizji od zwiększanych depozytów kaucyjnych kolektorów Loterii Państwowej	" 194
Nieprzestrzeganie przez pracowników przepisów dotyczących pomocy lekarskiej	" 192	Reklamacje w sprawie braków ustalonych przy wpłatach urzędów pocztowych	" 194
Polecenie Ministerstwa Sprawiedliwości do sądów w spra- wie niepowoływania urzędników Banku Polskiego jako ekspertów	" 193	Ceny hurtowe	" 194
Uzupełnienie spisu telefonów Banku Polskiego	" 193	Obroty Izby Rozrachunkowych	" 195
		Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej	" 196
		Projekt sanacji finansowej w Belgii	" 196

Unieważnione akcje Banku Polskiego.

(Dział I Spisu Okólników).

Numer kolejny	Imię i nazwisko pierwszego akcjonariusza	O d c i n k ó w		Numery akcji
		sztuk	po akcji	
27.	Jakób Jakubowicz	1	1	244018
28.	Stanisława Gawendzina . . .	1	1	732875
	" "	1	2	384931/2

Księgowanie dodatkowych opłat od zdyskontowanych dewiz.

(Dział IV i XII Spisu Okólników).

W myśl Okólnika Nr. 38 z dnia 11 maja 1925 r. mają Oddziały pobierać przy dyskoncie weksli zagranicznych stempel wekslowy kraju, w którym weksel jest płatny — o ile stempel ten nie został już uprzednio opłacony, przyczem kwoty stąd pochodzące mają być księgowane na rachunku kosztów handlowych z odpowiednią treścią i wykazywane zgodnie z listem okrężnym Centralnej Księgowości Nr. 46/B.C. z dnia 19 września 1925 r. w załączniku do rachunku „Dewizy zdyskontowane“ (form. Nr. 229).

O ile opłata stemplowa jest Oddziałowi nieznaną z powodu niezamieszczenia jej w dołączonej do powołanego Okólnika tabeli, należy zastrzec u podawcy, że zostanie ona pobrana dodatkowo na podstawie obliczenia, jakie nadesłane później korespondent Banku Polskiego. W takim wypadku można również zażądać od podawcy pewnej kwoty jako rezerwy na pokrycie przewidzianej opłaty stemplowej do późniejszego rozliczenia; kwoty takie winny być księgowane na rachunku sum zwrotnych w przychodzie dziennika i raportu kasowego.

Ponieważ korespondenci zagraniczni liczą niekiedy Bankowi Polskiemu własne koszty inkasa, zwłaszcza, gdy weksel jest płatny w innej walucie, a nie w tej, jaka obowiązuje w danym kraju, przeto Wydział Walutowy Oddziału Głównego obciąża odnośnie Oddziały na rachunku sum przechodnich za koszty inkasa podawane przez korespondenta a niepoliczone przy dyskoncie. Na podstawie zatem takiego zawiadomienia obowiązany jest Oddział pobrać od podawcy awizowaną przez Oddział Główny kwotę i zaksięgować ją również na rachunku sum przechodnich w przychodzie dziennika i raportu kasowego.

W razie jakichkolwiek wątpliwości w tym względzie należy zwracać się do wspomnianego Wydziału o wyjaśnienie.

Inkaso za pośrednictwem innych Oddziałów zaprotestowanych weksli własnych.

(Dział IV Spisu Okólników).

Niewykupione przez podawców weksle zaprotestowane mają być w myśl Okólnika Nr. 80 z dnia 14 września 1925 r. oddawane do skargi dopiero po skutecznieniu wszelkich możliwych starań, zmierzających do uzyskania pokrycia. Zgodnie z powyższem przesyłane są niekiedy weksle z podpisami odpowiedzialnych majątkowo żyrantów, mieszkających w innym okręgu bankowym, do odnośnego Oddziału, celem zainkasowania u nich. Ponieważ kwoty, stąd wpływające, są różnorodnie księgowane, przeto dla ujednostajnienia w tym względzie, ustala się prawidłowy sposób załatwiania tej czynności.

Po zasięgnięciu bliższych informacji co do zdolności płatniczej przebywającego w siedzibie innego Oddziału żyranta, należy weksel zaksięgowany już na rachunku „Weksle zaprotestowane“, przesłać bez obliczania odsetek i przeprowadzania jakiegokolwiek księgowania w dzienniku i raporcie kasowym do właściwego Oddziału przy oddzielnym liście, z podaniem w nim potrzebnych szczegółów, odnoszących się do przesyłanego wekslu i z ewentualnem poleceniem oddania go do skargi przeciwko żyrantowi, odmawiającemu zapłaty długu wekslowego. Kopja takiego listu winna być złożona do portfelu weksli zaprotestowanych w miejsce wysłanego wekslu z jednoczesnem zamieszczeniem odpowiedniej adnotacji w książce weksli zaprotestowanych (form. Nr. 160).

Oddział, otrzymujący weksel, potwierdza jego odbiór listem zwyczajnym — nie przeprowadzając również żadnego księgowania w dzienniku kasowym i — przechowuje go w depozycie tymczasowym aż do czasu zainkasowania. Zainkasowane kwoty mają być księgowane w jednej sumie na rachunku „Sumy przechodnie“ względem Oddziału, który nadesłał weksel, natomiast w zawiadomieniu o wpływie wpłaty należy wyszczególnić, ile z wpłaconej sumy policzono na kapitał łącznie z kosztami protestu, a ile na odsetki zwłoki, prowizję i inne należności, ażeby w ten sposób ułatwić kontrolę odnośnemu Oddziałowi i poprawne księgowanie, zgodnie z wskazówkami zawartymi w artykule „Zaliczanie częściowych wpłat na weksle w procesie“, zamieszczonym w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 19 z dnia 15 października 1925 r., strona 178. Należna Bankowi ustawowa prowizja w wysokości $\frac{1}{6}\%$ może być obliczana zgodnie z art. 47, punkt 4, prawa wekslowego tylko od samej sumy wekslowej z pominięciem kosztów protestu.

Jeżeli Oddział otrzymał polecenie zwrotu wekslu w razie niezapłacenia, winien wyprowadzić go z tymczasowego depozytu i odesłać przy zwyczajnym liście; w przeciwnym razie, t. j. — o ile była dyspozycja oddania go do skargi — należy to uczynić po porozumieniu się z Wydziałem Prawnym i zawiadomić o tem Oddział dyskontujący, który na tej zasadzie przeksięguje dany weksel z rachunku „Weksle zaprotestowane“ na rachunek „Weksle w procesie“, przechowując kopję pierwotnego listu własnego oraz list otrzymany w aktach weksli zaskarżonych.

Wpłaty skutecznie na poczet zaskarżonego wekslu mają być również księgowane na rachunku sum przechodnich i podawane do wiadomości właściwego Oddziału, celem przeprowadzenia odpowiedniego księgowania.

Nieprzestrzeganie przez pracowników przepisów dotyczących pomocy lekarskiej.

(Dział II Spisu Okólników).

Wielu pracowników, względnie członków ich rodzin, uprawnionych do korzystania z bezpłatnej pomocy lekarskiej Banku Polskiego, zwraca się niejednokrotnie z pominięciem lekarza bankowego o poradę do lekarzy, którzy z Bankiem Polskim nie zawarli żadnej umowy i częstokroć nie mają nawet kwalifikacji do leczenia. O zwrot poniesionych z tego tytułu kosztów przedstawiane są następnie Dyrekcji podania z prośbą o uwzględnienie.

Wobec zapewnienia przez Bank Polski tak pracownikom jakoteż ich rodzinom należytej pomocy lekarskiej przez zawarcie odpowiednich umów z lekarzami najlepszymi i cieszącymi się zaufaniem ogółu pracowników, zwraca się przeto uwagę, że nikomu nie będą bonifikowane żadne koszty leczenia u innych lekarzy, z którymi Bank nie zawarł umowy, względnie do których nie skierował chorych lekarz bankowy. Składanie zatem podań o zwrot kosztów leczenia nieodpowiadającego postanowieniom Okólnika Nr. 135 z dnia 6 czerwca 1921 r. i przekraczających normy zorganizowanej przez Bank Polski pomocy lekarskiej jako bezcelowe winno być zaniechane.

Polecenie Ministerstwa Sprawiedliwości do sądów w sprawie niepowoływania urzędników Banku Polskiego jako ekspertów.

(Dział I Spisu Okólników).

W związku z artykułem „Zakaz delegowania urzędników Banku do sądów jako ekspertów“, zamieszczonym w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 19 z dnia 15 października 1925 r., str. 178, przytacza się poniżej treść okólnika Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 905 II.A./25 z dnia 25 czerwca 1925 r. wydanego do wszystkich prezesów i prokuratorów sądów apelacyjnych w sprawie powoływania przedstawicieli Mennicy Państwowej w charakterze ekspertów:

„Według otrzymanych od Ministerstwa Skarbu informacji Sądy w sprawach dotyczących podrabiania znaków pieniężnych, nie żądają ekspertyzy Mennicy Państwowej na piśmie, lecz wzywają przedstawicieli Mennicy w charakterze ekspertów.

Postępowanie to nie tylko obciąża Mennicę Państwową z uwagi na ograniczoną liczbę personelu, lecz ponadto w przeważającej liczbie wypadków nie prowadzi do pożądanego celu, badanie bowiem znaków pieniężnych może być dokonane tylko w odpowiednio urządzonej laboratorjum.

Wobec powyższego proszę Panów Prezesów o wydanie zarządzeń, aby Sądy (sędziowie śledczy), o ile ustawa o postępowaniu karnem na to pozwala, w sprawach tej kategorii ograniczały się do żądania ekspertyzy Mennicy Państwowej na piśmie.

Minister

(—) A. Żychliński“.

O powyższem zawiadomiło Ministerstwo Sprawiedliwości Dyрекcję Banku Polskiego pismem z dnia 30 października 1925 r. L. II.A.4148/25 treści następującej:

„Wskutek pisma z dnia 8 lipca 1925 r. Ministerstwo Sprawiedliwości zawiadamia, iż w tej samej sprawie odnośnie do przedstawicieli Mennicy Państwowej zostało wydane pismo okólne Nr. 905/II.A./25, odpis którego załącza się.

Obecnie Ministerstwo zwraca się do Prezesów Sądów Apelacyjnych o wydanie zarządzeń, aby powołane pismo okólne było stosowane również względem urzędników Banku Polskiego.

Za Ministra

Dyrektor Departamentu

(—) podpis“.

Kwestja zatem niepowoływania urzędników Banku Polskiego jako ekspertów została przez powołane władze ostatecznie uregulowana.

Uzupełnienie spisu telefonów Banku Polskiego.

W Oddziale w Tomaszowie Mazowieckim zainstalowano bocznice telefoniczną w mieszkaniu Zastępcy Dyrektora Oddziału, wobec czego należy zanotować w spisie telefonów Banku Polskiego na stronie 33, że obydwa numery telefonów rzeczzonego Oddziału, t. j. 19 (Dyrektor Oddziału) i 44 (sala operacyjna — Zastępca Dyrektora) czynne są przez całą dobę i mogą być łączone z Warszawą i Oddziałami.

Nieprzyjmowanie do inkasa dokumentów wystawionych w żargonie żydowskim.

(Dział IX Spisu Okólników).

W punkcie 4 Okólnika Nr. 39 z dnia 11 maja 1925 r. w sprawie dyskonta weksli w obcych językach zaznaczono, że „weksle wystawione w żargonie żydowskim, jakoteż zawierające podpisy literami hebrajskimi nie mogą być przyjmowane do dyskonta“. Ta sama zasada winna być stosowana również do dokumentów inkasowych wystawionych w żargonie lub podpisywanych literami hebrajskimi, skutkiem czego należy odmawiać załatwiania inkasa takich dokumentów, zaś na końcu wspomnianego punktu przytoczonego wyżej Okólnika dopisać wyrazy „i inkasa“.

Liczenie prowizji od zwiększanych depozytów kaucyjnych kolektorów Loterii Państwowej.

(Dział XV Spisu Okólników).

Generalna Dyrekcja Loterii Państwowej zwróciła się pismem z dnia 31 października 1925 r. Nr. 7293/25 do Dyrekcji Banku Polskiego z reklamacją w sprawie stosowania przez Oddziały zbyt wysokich stawek prowizyjnych od dokładanych przez kolektorów Loterii Państwowej papierów z tytułu podwyższanych kaucji. Ponieważ zażalenie jest w zupełności uzasadnione, gdyż odnośne przepisy zawarte w Okólniku Nr. 43 z dnia 1 lipca 1924 r. normują odpowiednio kwestję powyższą, przeto przypomina się je w celu ścisłego przestrzegania.

Wprawdzie w punkcie 6 umowy przytoczonej w powołanym Okólniku postanowiono, że podwyższenie zabezpieczenia kaucyjnego ma być przeprowadzane jako wydanie dawnego a przyjęcie nowego, zwiększonego depozytu za opłatą nowej normalnej prowizji, jednakże w ustępie 3 na stronie 3 tegoż Okólnika podano właściwą interpretację rzeczowego punktu a mianowicie, że podwyższenie zabezpieczenia kaucyjnego przeprowadzać należy na tem samym koncie klienta za opłatą normalnej prowizji, lecz tylko od dołożonych papierów.

Reklamacje w sprawie braków ustalonych przy wpłatach urzędów pocztowych.

(Dział VIII Spisu Okólników).

W Oddziałach zdarzają się dość często wypadki niepokrywania natychmiast przez urzędy pocztowe braków ustalonych przy wpłatach nadmiarów kasowych, skutkiem czego powstają nieporozumienia, powodujące następnie odwoływanie się do Dyrekcji, celem interwenjowania w Generalnej Dyrekcji Poczty i Telegrafów. Postępowanie takie nie przyspiesza załatwienia danej sprawy, lecz opóźnia je, ponieważ centralna władza pocztowa zmuszona jest drogą służbową zasięgać właściwych informacji u swych podwładnych organów, co nie zawsze daje pożądaný rezultat.

Z uwagi na to, że bezpośredni nadzór nad czynnościami urzędów pocztowych tudzież interpretację przepisów służby pocztowej sprawują władze pocztowe I instancji, t. j. Okręgowe Dyrekcje Poczty i Telegrafów, przeto Generalna Dyrekcja Poczty i Telegrafów w piśmie z dnia 22 października 1925 r. Nr. 4304/I wyraziła zapatrywanie, że byłoby wskazaniem, ażeby Oddziały Banku — w razie niemożności uzyskania pokrycia braków lub w wypadku wynikłych stąd nieporozumień z naczelnikiem danego urzędu pocztowego na miejscu — zwracały się bezpośrednio do właściwej Okręgowej Dyrekcji Poczty i Telegrafów. Gdyby zarządzenie Okręgowej Dyrekcji Poczty i Telegrafów było dla Oddziału niezadowalające, lub gdyby ta nie wydała wogóle odpowiedniego rozstrzygnięcia, wtedy dopiero powinien Oddział zwrócić się do Dyrekcji Banku z rzeczowem przedstawieniem i wyjaśnieniem danej sprawy.

Ze względu na słuszność i celowość takiego postępowania, winny Oddziały do powyższego ściśle się zastosować.

Ceny hurtowe.

Rozwój cen artykułów rolniczych i przemysłowych.

Ceny hurtowe w Polsce już po dokonaniu stabilizacji waluty ulegały silnym wahaniam. Przeciętny poziom cen w czerwcu 1925 r. był wyższy, niż w czerwcu 1924 r. z górą o 40%. Tak znaczne wahania należy przypisywać głównie artykułom rolniczym, które wskutek nieurodzaju 1924 r. miały w drugiej połowie 1924 r. oraz w pierwszej połowie 1925 r. tendencję wybitnie zwyżkową. Dopiero pomyślné zbiory w roku bieżącym obniżyły znacznie w ostatnich miesiącach poziom cen artykułów rolniczych. Rozwój cen artykułów przemysłowych dokonywał się w innym kierunku, niż cen artykułów rolniczych.

Ceny artykułów przemysłowych w roku 1924 spadały stale aż do października. W pierwszych miesiącach spadek tych cen nosi na sobie wyraźne piętno reakcji po okresie t. zw. hiperinflacji, kiedy

ceny wzrastały znacznie szybciej, niż kursy walut obcych. Po stabilizacji waluty ta właśnie przyczyna wzrostu cen odpadła i ceny wróciły do normalniejszego poziomu. Dalszy spadek cen w letnich miesiącach 1924 r. należy przypisywać skutkom liberalnej polityki celnej, a w skromniejszej mierze zmniejszeniu się zapotrzebowania towarów, jako pierwszemu objawowi trwającego obecnie kryzysu gospodarczego. Od jesieni ubiegłego roku ceny zaczęły się nieco podnosić, lecz ich wahania były stosunkowo nieznaczne. Dopiero spadek kursu złotego w ostatnich miesiącach b. roku wpłynął decydująco na wzrost cen. W związku z tendencją na rynkach światowych poziom cen artykułów przemysłowych wzrósł nawet silniej, niż kursy walut obcych.

Poniższe zestawienie opiera się na cenach 24 towarów, uwzględnionych w „skróconym” wskaźniku cen hurtowych Głównego Urzędu Statystycznego.

Wskaźniki: Rok 1914 = 100.

MIESIĄC	R o k 1 9 2 4			R o k 1 9 2 5		
	Ogółem	Artykuły rolnicze	Artykuły przemysłowe	Ogółem	Artykuły rolnicze	Artykuły przemysłowe
I	116,1	108,7	125,0	136,2	177,5	101,4
II	111,1	102,9	122,2	139,0	179,2	104,5
III	109,8	105,0	115,6	140,6	181,4	105,6
IV	108,9	104,6	114,0	138,1	178,2	103,7
V	103,5	102,1	105,1	136,7	174,7	103,2
VI	97,9	94,0	102,5	140,5	187,5	101,2
VII	102,9	107,1	98,3	126,6	146,6	105,9
VIII	114,3	130,0	98,9	125,2	138,4	110,4
IX	120,9	148,4	96,1	124,8	133,8	114,0
X	126,4	158,7	97,8	122,7	119,9	124,4
XI	122,6	146,7	100,2			
XII	123,9	146,0	103,1			

Obroty Izb Rozrachunkowych.

(W tys. złotych).

R o k 1 9 2 4					R o k 1 9 2 5				
Miesiąc	Ogółem	Warszawa	Poznań	Lwów	Miesiąc	Ogółem	Warszawa	Poznań	Lwów
Styczeń	6,811	4,950	1,534	327	Styczeń	95,605	57,610	15,340	22,655
Luty	8,577	5,910	1,745	922	Luty	96,247	68,698	8,566	18,983
Marzec	11,731	6,658	2,471	2,602	Marzec	139,787	108,809	9,435	21,543
Kwiecień	13,947	7,261	2,908	3,778	Kwiecień	143,325	101,160	18,469	23,696
Maj	18,972	10,622	3,287	5,063	Maj	132,097	96,232	11,610	24,255
Czerwiec	16,958	8,249	2,751	5,958	Czerwiec	128,908	87,989	13,541	27,378
Lipiec	36,239	17,408	8,562	10,269	Lipiec	197,986	144,604	24,477	28,905
Sierpień	32,576	17,387	6,673	8,516	Sierpień	177,635	154,434	10,925	12,276
Wrzesień	44,308	24,322	7,765	12,221	Wrzesień	158,134	128,085	13,880	16,169
Październik	56,172	27,032	14,244	14,896	Październik	124,631	94,262	15,196	15,173
Listopad	48,799	27,655	8,902	12,242					
Grudzień	86,304	56,634	12,624	17,046					
I kwartał	27,119	17,518	5,750	3,851	I kwartał	331,639	235,117	33,341	63,181
II „	49,877	26,132	8,946	14,799	II „	404,330	285,381	43,620	75,329
III „	113,123	59,117	23,000	31,006	III „	533,755	427,123	49,282	57,350
IV „	191,275	111,321	35,770	44,184					
Ogółem	381,394	214,088	73,466	93,840					

Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej,

które zgodnie z Okólnikiem Nr. 14 z dnia 19. II. 1925 r. należy odnotować w „Wiadomościach Banku Polskiego“ Nr. 19 z dnia 15 października 1925 r. str. 183:

Finlandja z 8% na $7\frac{1}{2}\%$ od d. 30. X. 1925 r.

Projekt sanacji finansowej w Belgji.

Punktem zwrotnym dla sanacji finansowej i walutowej w Belgji było pomyślne uregulowanie długów belgijskich w Ameryce. Układ ze Stanami Zjednoczonymi, zawarty 19 sierpnia b. r., a podpisany przez Prezydenta Coolidge'a 21 sierpnia, przyznaje Belgji przy spłacie długów znaczne ulgi, których Ameryka nie chce przyznać żadnemu z Państw sojusznicznych przy układach o konsolidację długów wojennych.

W odniesieniu do długów belgijskich Stany Zjednoczone przeprowadziły ścisłe rozgraniczenie między długiem wojennym i powojennym. Dług wojenny w wysokości 171 milionów dolarów będzie spłacany ratami w ciągu 62 lat bez żadnych procentów. Dług powojenny, który łącznie z odsetkami składanymi wynosi 246 milionów dolarów, będzie spłacany również w ciągu 62 lat, przyczem w ciągu pierwszych 10 lat — bez procentów, a następnie z oprocentowaniem rocznem w wysokości $3\frac{1}{2}\%$. Wpłaty roczne dla uregulowania całego długu, t. j. ściśle wojennego i powojennego będą wynosiły: w pierwszym roku 3,840,000 dolarów, następnie będą się stopniowo podnosiły w ciągu pierwszych 10 lat, a poczynając od 11-go roku aż do 62-go będą wynosiły rocznie 12,672,500 dolarów. Część tych wpłat będzie umarzana przez wpływy, jakie Belgja będzie otrzymywała ze spłat odszkodowawczych niemieckich.

Bezpośrednio po uregulowaniu sprawy długów w Ameryce minister Skarbu Janssen przedsięwziął energiczne zabiegi, mające na celu przeprowadzenie sanacji finansowej i równowagi budżetowej w kraju.

W tym celu Rząd rozpoczął rokowania w sprawie zaciągnięcia poważnej pożyczki międzynarodowej w New Yorku, Londynie, Szwecji, Holandji i Szwajcarji. Fundusz, uzyskany z tej pożyczki, przeznaczony będzie całkowicie na umorzenie znacznej części długu Skarbu Państwa w Banku Narodowym. Całkowity dług Skarbu Państwa w banku emisyjnym, zaciągnięty w czasie okupacji niemieckiej, wynosi obecnie 5,200 milionów franków. Według planu sanacyjnego ministra Janssena z pożyczki zagranicznej zostałyby od razu przeznaczone 3 miljardy franków papierowych na spłatę długu, i o tę sumę Bank Narodowy powiększyłby zapas złota i dewiz, celem wzmocnienia pokrycia kruszczowego swojej emisji. Dług Skarbu Państwa jednocześnie zmniejszyłby się dodatkowo jeszcze o miliard z górą franków, z którego zrezygnowałby Bank Narodowy wzamian za przedłużenie przywileju emisyjnego oraz za niektóre inne wpływy, uzyskane od Rządu. Tym sposobem dług Skarbu Państwa w Banku Narodowym zostałby zredukowany do sumy jednego miljarda franków papierowych.

Ponieważ raptowne wycofanie z obiegu, który obecnie wynosi przeszło 7,6 miliardów franków, olbrzymiej sumy od 3 do 4 miliardów, mogłoby wywołać poważne wstrząśnienia w życiu gospodarczem, Bank Narodowy będzie upoważniony do częściowej zamiany umarzanego długu swoją emisją na potrzeby przemysłu i handlu, całkowicie pokrytą portfelem weksli handlowych.

Bank Narodowy w wyniku tak zakreślonej reformy posiadałby w przyszłości znaczne rezerwy, tembardziej, że i obecnie nie wykorzystał jeszcze całkowicie pożyczki w sumie 50 milionów dolarów, zaciągniętej w New Yorku w styczniu r. b. na cele interwencyjne.

Ostatnim aktem reformy ma być oficjalna dewaluacja franka belgijskiego według kursu, który dopiero będzie ustalony, prawdopodobnie 105 — 125 franków belgijskich za jeden funt angielski, przez co zostałby wprowadzony nowy frank belgijski złoty, niższy od przedwojennego franka złotego. Następnie zostałaby przywrócona wymienialność franka belgijskiego na złoto.

Minister Skarbu Janssen kategorycznie zaprzecza jednak, jakoby Rząd Belgijski powziął już decyzję co do stabilizacji franka belgijskiego na poziomie 105 franków za funt szterlingów. Zadaniem Rządu będzie uniezależnienie franka belgijskiego od wahań kursowych franka francuskiego lub innych dewiz i utrzymanie kursu waluty belgijskiej przy pomocy pożyczek zagranicznych na poziomie obecnym.

Rząd Belgijski otrzymał już zapewnienia najpoważniejszych rynków finansowych (Stany Zjednoczone, Anglja, Szwajcarja, Holandja, Szwecja) o przychylnem nastroju dla pożyczki.